

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen. A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

id. BENEDEK LÁSZLÓ CSCST. EMLÉKÉRE

Vannak olyan emberek, akik sosem mennek el teljesen. Velünk maradnak, bennünk élnek tovább... Életünk akkor fejeződik be, amikor már minden nyomot letettünk e földön. Akkor pehelykönnyen indulunk el a lélek útján. De „útjeleink” tovább irányíthatják az életet, főleg azokat, akik szerettek minket! Hiszen csak akkor halunk meg igazán, amikor már nem említ meg minket senki... Hát utóbbi nem éppen Calabá esete!

Zólyomi Kati cst.

Már tíz éve...

Ha kinyitjuk az *Encyclopaedia Hungaricát* (lexikon, amely a magyar múlt és jelen témáit tárgyalva a szét-szórtságban élt vagy élő magyarokra is kiterjed) és a B betűnél megkeressük *Benedek Lászlót*, a következőt olvashatjuk:

„Budapest, 1936. március 16. Elektromérnök, cserkészvezető. A Buenos Aires-i egyetemen szerzett mérnöki diplomát 1959-ben. Az 1960-as években a Buenos Aires-i 12. sz. Kinizsi cserkészcsapat parancsnoka volt. Később mint argentinai országos megbízott, majd kerületi parancsnok, végül mint a Külföldi Magyar Cserkészszövetség társelnöke veszi ki részét a szövetség dél-amerikai kerületének irányításából. Számos vezetőképző tábor parancsnoka.”

De ha bárkit is megkérdeznénk, kiről van itt szó? Az felelné elmosolyodva: „**Calabáról**”...

Calabá egy mély, igazságos, emberi érzésekkel teli, igazi ember volt. Talán egyik legszebb erénye az volt, hogy **mindenkiben** meglátta a jót, az értéket. Az élet mindennapjában talált mindig örülni valót, akkor is, ha talán felhős, viharos idők voltak. Mély hittel, a jézusi szeretet parancsolatának fényében **igazán** élte az életet. És mennyire sokat nyújtott a magyarságnak, önzetlenül, teljes meggyőződésből! Hány tábor, hány segédtisztképző tábor... Hány Zrínyi Ifjúsági Körben leadott magyaróra, mennyit lovagolt a magyar kiejtési bázison, és mennyire igaza volt... Mert milyen fontos szépen kiejteni a magyar szót! Hány furulyaóra... *Azóta se hangzik furulyaszó...*

Drága édesapánk volt! **Az Isten ilyen nagy ajándékot adott nekünk!** Igazi példa egy életre, útmutatása minden nap jelen van. „Egy mosollyal minden könnyebb! Mosolyogj mindig.” Itt **Babits Mihály** verse jut eszembe: „Mindenik embernek a lelkében dal van, És a saját lelkét hallja minden dalban. És akinek szép a lelkében az ének, Az hallja a mások énekét is szépnek.” Ezt mondta ő is! Amikor nagyon hiányzik, elővesszük furulyánkat... *Milyen gyakran szól a furulyaszó...*

LELKI SARKOCSKA

Lakatos Demeter:

Szabúfalva (részlet)

Messze messze, Csángú országba, Molduva isz Szeret között, Elfelejtve egy árva falu, élet harcába ü győzött. Anyanyelvirt dorsa szokor, züdü járásval szenvedtünk, De ziszen hirivel műk eddig csak magyarnak maradtunk.

Rigi dorsa a nük falunk, ez a drága Szabúfalva, Nogytatának nogytatája csak itt meg van halva. Itt, hul foly moszt isz a Szeret, hul musulyag a kikelet, Ós apánk csontoikkal hizdajlák a vény füldet.

Világon szokond szeretik, elpusztuljan a csángú níp, Próbálták is minden formán, eddyg nincsen semmikíp. Egy nemes nép nehezen pusztul, hiába rosszakaratúk szeretik, Cserébül csak csere myndig századokkal származik.

Nem számít, ha zélet máma vagy mászor mostuha volt, Aky magyar, legyen magyar, ne legyen gyáva élve, hult. Szabúfalvába ha lakunk, ez nem nagy baj, és hiba nincs, **Fő, hogy ne felejtsük a nyelvet, életben legdrágább kyncs.**

dorsa: nagyon
ziszen hirivel: Isten segítségével

(Csángú országba, versek, 1962)

Havi „HUFImondat”:

Ha nem volt keservesen nehéz elérni azt, amiért dolgoztál, bizonyára felületesen, illetve rosszul csináltad. (régí New England-i aforizma)

Olvasunk... és gondolkozunk:

Így érzünk, és ezt hisszük:

Mi magyarok nem halunk ki, csak átváltozunk. Nem veszünk el, csak egy ideig elgyengülünk. Sebeink az újabb sebeket gyógyítják. Nyelvünk a legmerészebb kellékünk. Titkainkat napról-napra fedezzük fel. Az öntudatból kiindulva, képesek vagyunk a jövőből is tanulni. Mindig a jelen eszméje által kéne átvizsgáljuk a múltat.

„Szívünk egy ütemre lüktet”

Indul lapunk negyedik éve, és a hozzá lakatolt számos szép szó és fiatal magyar gondolat frissen, életvidáman táncol, sürgős folytatásra buzdít. Már senkinek sem kell elmagyarázni, mi a HUFI, hiszen nevünk erős életképességre nőtte ki magát, közismert hovartartozási meleg otthont, hozzáállást és meggyőződést jelképez. Akik írjuk, egy irány felé mozgunk, szívünk egy ütemre lüktet, elménk viszont éhes, vágódó és reménykedő. Nehezen kielégíthető éhség ez, lassan feltölthető pohár, s az újabb felderítéshez vezető óhajaink lökése kapcsol össze. Mintha az egész eddigi magyar életünk csak arra lett volna hasznos, hogy e cél megszülethessen. A HUFI mögött óceán-tágságú megmaradási csata vívódik, a fiatalság öntudat-táplálásának kamrája pedig töltődik. Mindnyájan szigetek vagyunk a magyar világ tengerében. A HUFI szigeten hárman, de milliók fejlődő gyökereit, avagy vastag erdők fáit öntöznék. Néha néha apró cseppel, néhányszor sós könnyel, de máskor habzó-ömlő kristály vízeséssel. Sohasem felületesen, mindig szeretettel és sokszor bátor megdöbbenéssel. A HUFI innen távolról figyeli az óhazát, s elmondja azt, amit érez-lát... örvend, sír, összecsuklik, feláll, de mindenesetre az argentin-magyar fiatal sziget életét szeretné megőrizni továbbra is ilyen tartalmasnak. Ez a **misszió** élénk és tiszta, szükséges és nélkülözhetetlen! A visszaút nem is jöhet számításba! Egyelőre hármunk kezében a stafétabot... de azért vettük át, hogy szilárd kezekbe kerüljön utánunk.

Almaink? Hogy mindenkihez elkerüljünk, hogy egyre többen merjék megírni az életet! Hogy aki olvassa a HUFI-t, kezébe vegye a szívünket, hogy erőt kapjon tőlünk, s ki-ki a maga lehetősége szerint jöjjön velünk a minden nap újraszületett magyarság lángjával a kezében. Hogy minden olvasó izzó tanúvá váljék.

Tartalmas évet kívánunk (minálunk ez magától értetődik!)

Zólyomi Kati

(Lajtaváryné Zsuzsi és Espinosané Teri nevében is)

Minihufi

- **Visszaérkezett** Buenos Aires-be Vass Ilona (Ili), aki Budapesten töltötte az elmúlt évet. Barátjával, Imivel érkeztek meg néhány hete, és „utazgatnak” ide meg oda, hogy a Magyarországról „importált vőlegényjelölt” megismerkedjen a gyönyörű argentin tájak egy részével.

- **Hungáriánkban** építkeztek... hatalmas homokzsákok és malterpor tornyosodott a Juncal-i bejáratnál. Hát igen, a tatarozás elkerülhetetlen, és „második otthonunk” régóta vágódott a felfrissítő „sminkre”! Meg is kapta.

- **Következő** számunkban ismertetjük a HUFI vers és meseíró pályázat feltételeit!

- **Figyelem!** A nagyszabású 50. cserkészbál közeledik! A néptáncegyüttesünk is fél évszázadot ünnepel az idén!

Készülünk! Érdeklődj! Kérdezz! (ZK)

Nagyon világos lett előttem, hogy Cala, akivel addig alig váltottam szót, példával tanít.

Nagyon világos lett előttem, hogy mi az, ami annyira vonzó a szívvel élt cserkészletben.

Mert mindezt saját bőrömön tapasztaltam.

Köszönöm Neked, Cala, ennyi év távlatából, hogy erre mind rávilágítottál, nem hangos szóval, de a lélekben meggyőződött ember csendes, biztos magatartásával. És, hogy magatartásod soha nem változott, sem jó, sem rossz időkben.

Kiszely Gergely a Luján folyó partján, Tigrén

KI KICSODA a kolóniánkban: Kiszely Gergely

„...itt magyarul éreznek az emberek...”

Fényképészünk lassan két egész éve mozog köztünk. Emlékszem, akkoriban jelent meg a Hungária nagytermében, amikor éppen mások is itt voltak külföldről (annak idején indult be erősen a magyarországi látogatók özöne), így hát, bronzhegyű látványos texasi csizmáján kívül más nemigen vonta magára figyelmemet. Azonban valamivel később megtudtam, hogy nem „még egy újságíró”, sem rokon, sem turista, hanem - többek közt - hivatásos fényképész. Gery (ahogy sokan szólítják) bodorhajú, vigyorgó tekintetű egyén. Megy s jön, azóta megoszt velünk minden rendezvényt, mulatságot, kirándulást a kolóniális események már nélkülözhetetlen

szemtanújaként, kamerája lenscséje önzetlenül s ingyen örökít meg mindnyájunkat. Szép közösségi honlapot is létesített a neten, amelyben magyar életünk utolsó két éve szebbnél-szebb fotókban, teljes egészében megtekinthető! (gfoto.org).

Most, 24 hónap kölcsönös „megismerkedés” után, sok kérdésre kaptam választ a HUFII olvasók részére. Kompakt, habár néha szótagokba bekulcsolt mély, érzékeny vallomásokat.

Tiszta, későtavaszi reggel (nagyon korán) szaladtam át Gergő új lakóhelyére, La Lucilán; százéves fák lombja alá ültünk le, egy égbék vizű úszómedence szélére – és beszélgettünk...

ZÓLYOMI KATI: Gergő, milyen hónapban születtél?

KISZELY GERGŐ: Júniusban, az ikrek jegyében... Budapesten.

ZK: Számos a család?

KG: Nem, egyedül vagyok, nincs testvérem...

ZK: Melyik az a hely, ahol eddig a legkényelmesebben érezted magad?

KG: Mindenhol, ahol voltam... Egész Európát bejártam, az USA-t, most már Dél-Amerikából is egy jó részt, a volt Szovjetuniót.

ZK: S hol tetszett mégis a legjobban?

KG: Szicíliában! A táj, az emberek, az a feeling...

ZK: Akkor most meséld el azt, miért is utaztál ennyit és azalatt dolgoztál is.

KG: Nagyon szeretek utazni! Fényképeztem, külkereskedelmet tanultam, (már akkor is utazni akartam külföldre, és Kijev városába kaptam az ösztöndíjat), és ELTE bölcsészant.

ZK: Mikor kezdted a rendezvényszervező vállalatodat?

KG: Már tizenöt éve. Szervezünk magán és céges rendezvényt egész Magyarországon. Például körúljárva a vidéki városokat, koncertek segítségével s különböző termékbemutató kiállításokkal mi szervezzük a cégek termékeinek a bemutatását, eladását.

ZK: Vállalatotok intéz el mindent?

KG: Igen, szállodát, kamiont, műsort: fellépőket, zenekart.

ZK: Hányan dolgoznak veled állandóan?

KG: Hát körülbelül negyvenen, de a rendezvények alatt sokkal többen.

ZK: Hogy indult be ez a vállalkozás?

KG: Véletlenül... Volt egy ismerősöm, aki azt javasolta: miért nem csinálunk ilyet? Így hát elkezdtük. Aztán ő kiesett, viszont én folytattam egyedül.

ZK: Van egy neve a vállalatodnak?

KG: „Rendezvény Központ”. Utazási irodákkal, művészekkel, technikusokkal, sofőrökkel, sok mindenivel dolgozunk. Amúgy nyáron nagyszámú esküvőket is szervezünk.

ZK: Gondolom, most van a napokban a legtöbb munkád...

KG: Így van, az év végi rendezvényekkel... A „Mikulás pártik”, mármint az év e szakaszának a gyermekése: ugyanazok a műsorvezetők, akik nyáron vőfélyként dolgoznak, ilyenkor pedig Mikulásként.

ZK: Mikor megérkezettél ide hozzánk, mi hívta fel először a figyelmedet?

KG: Hát az, hogy gyönyörű kék az ég! S az első, akivel találkoztam, nagyon nagy szeretettel bánt velem (ez Kerekes Ági volt). Viszont itt nagyon hiányzik a meleg (termál) víz - azt szerettem nagyon Magyarországon. Finom termálfürdők, ahol az ember elüldögélhet órákig a vízben. Itt nagyon messze vannak a várostól.

ZK: Voltál már itteni termálfürdőknél?

KG: Többen is! Termás marinas, Mendozában, és északon is valahol...

ZK: Szóval már járod Argentínát is!

KG: Igen, voltam Misionesben, Chacóban, Córdoba-ban, Mendozában, a tengerparton is.

ZK: Valamikor azt mesélted nekem, hogy argentin útikönyvet készítesz. Hogy állsz ezzel? Vagy eltértél az eredeti elképzeléstől?

KG: Hahaha, igen, egy „kicsit” eltértem, mert egy „kicsit” nagyobb ez az ország, mint amekkorának hittem... Ezért egy „kicsit” lassabban megy, de tulajdonképpen minden marad, s nem csak fotókönyv, hanem helyleírás is lesz benne. Mivel az utolsó ilyen útikönyv nálunk Magyarországon 1988-ban jelent meg, azért készíteném, s több nyelven, nemcsak magyarul, de németül, lengyelül is. Én fogom megírni a szöveget is.

ZK: Kitűztél magadnak egy befejezési dátumot?

KG: Szeretném egy vagy másfél év múlva befejezni, de igazából nem sietek.

ZK: Gondoltál már valaha arra, hogy itt maradsz Argentínában?

KG: Nem maradnék, de valószínű, hogy vissza fogok járni! Más is érdekel még nagyon!

ZK: Például mi?

KG: Costa Rica! Keskeny ország, két oldalán teljesen más típusú tengerparttal, (imádom a tengerpartot), illetve erdőkkel s hegyekkel...

ZK: Mikor Magyarországon dolgozol, ott is állandóan úton vagy? Vagy csak az irodából irányítod a munkát?

KG: Aha, körbe szoktam járni a helyszíneket!

ZK: Véleményed és érzéseid böngészve, szavakra-szavakat kérnek, ha megengeded.

KG: Mondd.

ZK: A napnak egy pillanata:

KG: Az éjszaka.

ZK: Család.

KG: Szeretnék egyszer majd megállapodni, gyerekeket nevelni...

ZK: Egy ideális helyzet.

KG: Bármelyik, ami vízhez kapcsolódik. Evezni, vitorlázni, motorcsónakozni.

ZK: Voltál-e már itt a Tigrén evezni? Vízet fotózni!

KG: Még nem, de tervezem. A tengerparton már sokat fotóztam!

ZK: Kedvenc képed?

KG: Nem természet, hanem rendezvényfotós vagyok, így hát inkább a különböző emberábrázolások kapnak meg, vagy hatnak meg: például ez is az egyik kedvencem: egy embert ábrázol, egy öreg halászt...

ZK: Hol készült?

KG: Itt, Argentínában.

ZK: És a közösségünkben is készültek „kedvenc képek”?

KG: Van egynéhány kedvenc jelenet... igen...

ZK: Az argentin jellemvonások?

KG: Kedvesség, megbízhatatlanság, késés, szolgálatkészség... mosoly.

ZK: Barátság.

KG: Fontos dolog.

ZK: Hűség.

KG: Még fontosabb.

ZK: Fáradság.

KG: Jellemző állapot.

ZK: Szeretet.

KG: Fontos dolog.

ZK: Magyar öntudat.

KG: Minél inkább messze vagy a hazától, annál inkább fontossá válik. Magyarországon senkit nem érdekel az ilyesmi... Az embert nem értékeli azt, ami minden nap kéznél van. Körülbelül így működik ez a magyarsággal is.

ZK: Azért láttalak én itt minálunk többször is meghatódni...

KG: Persze, nem kis dolog a magyar Himnusz a világ másik végén. Engem leginkább az döbbenett meg, hogy **itt magyarul éreznek az emberek**.

ZK: Mikor idefelé készültél, mire gondoltál rátalálni, mármint magyar szempontból?

KG: Egyáltalán nem is terveztem, hogy itt találjak magyart, kolóniát...

ZK: Mondhatjuk azt, hogy ilyen téren gazdagodtál? Talán felébredt benned valami más?

KG: Természetesen! Benneteket nem is lehet összehasonlítani a többi általam ismert magyar közösséggel.

ZK: Egy város, akárhol a világon:

KG: Bárhol, ahol tengerpart van. Rengeteg ilyen városban voltam már, de a legfrissebb élmény az itteni Mar del Plata: város, tenger, nyugalom és pörgés, szóval minden.

ZK: Pörgés vagy nyugalom?

KG: Nappal a nyugalmat, viszont éjjel a pörgést!

ZK: Mit eszel legszívesebben?

KG: Hát én mindent megeszem! De nagyon szeretem a tortákat!

ZK: Egy Buenos Aires-i negyed.

KG: Ez az északi rész, a nagy folyó mellett. Ugyanis amikor jöttem Ezeiza felől, érdeklődtem (angolul próbálkoztunk a taxisofőrrel) hogy tenger, tó, vagy pontosabban mi is ez a hatalmas víz a város mellett...

ZK: Ugye, most bizony már eléggé tudsz spanyolul, hiszen jársz órára, komolyan tanulsz!

KG: Igen, hahaha, mondjuk inkább, hogy (Lajtaváryné) Zsuzsi komolyan tanít - én meg lusta vagyok...

ZK: Azért haladtál mégis?

KG: Igen, megérték sok mindent, és megértetem magamat, de hibásan. Amiről szó van azt megérttem, persze még nem minden szót.

ZK: Ha ebben a pillanatban el kéne menjél Argentínából, s megkérdeznék, hogy érezted magad itt nálunk, mit válaszolnál?

KG: Nagyon klasszul, úgy érzem, hogy visszajönnék. Nem is tudom elképzelni, hogy ezt ne tegyem. Csupán meg kell szokni a sajátosságait.

ZK: Légy szíves üzenj a HUFII olvasóinak, de méginkább a buenosi magyar fiataloknak!

KG: Én úgy gondolom, hogy ők elfogadtak olyannak, amilyen vagyok, kicsit bohótársnak, fiatalabbnak is, mint ami a korom...

ZK: Hány éves vagy, Gergő?

KG: Jaj - harmincöt! Egyetlen egy dolgot üzenek nekik: hogy **tartsák meg magyarságukat, mert ahány nyelv, annyi ember, s valami iszonyatosan fontos dolgot kaptak a magyar nyelv által... Tudom, hogy nehéz, hogy mennyi munka, komoly munka, de ezt mindenképpen meg kell tartani!**

ZK: Olvasod a HUFII-t? (hahahaha)

KG: Természetesen! Azt leginkább... tetszik!

*

Az utolsó mondatok alatt már egyik hívás a másik után: otthonról a munkatársai: kérdések, irányítások... Arckifejezésén azonnal észrevettem: hagyni kell őt dolgozni, kezdődik az iram, az év végének elkerülhetetlen hajszája, amely után egyeseknek a vakáció érdem, paradicsom, feltöltődés. Gergő is leállítja a szakembert, az üzletembert, a főszervezőt, a fényképészt - leutazik a mi argentin tengerpartunkra, s ha sikerül, ki is pihen magát...

(ZK)

Zólyomi Kati:

Vajdaság népének élete

(Folytatjuk Zólyomi Kati „Dél felé kanyarodott az út” című, készülőben lévő könyvének kivonatos közlését *. Szerk.)

Mélyen, kitaróan, csökönyösen-vidám vallásos magyar népcsoportról beszélünk, s ha bejárjuk a városokat, a kis falvakat, mértéktelen sok templommal, emlékművel találkozunk. Ahogy mondta egy bácskertes barátom: „Minálunk több a szentszobor és a kereszt, mint a fa” - pedig az igen sok van. (Nem egész 20 évig volt Bácskertes a neve, sokan így szeretik megnevezni, noha ma **Kupuszina**.)

Megállapíthattam, hogy valóban megragadó volt a fogadó falucska kinézése. Bár nem láthattam az autó fényeinél sokkal tovább, mégis elképzelhettem, hangulatokat észleltem. Tényleg csigázott az út. Néhány ablakban fény volt, és elcsodálkoztam azon, hogy mennyien lehetek még ébren. Sz. alig érintette a gázpedált. Javasolta, hogy eresszük le az ablakokat, és így a késő esti friss, jeges levegő feltámaszthassa félig mámoros kedélyünket.

Lassan haladtunk a hólepte **Kupuszina** erre meg arra kanyarodó utcáin. A rádió magyarul kiköpte, hogy mínusz 19 fokot lehetett mérni.

Szerettem volna megállítani az időt és lebegni az „életszünetben” addig, míg lelkem megemésztheti a számomra újonnan felderített magyar vidék aktuális, zúg, szomorú történetét.

Sokan figyelmeztettek, hogy nem olyan biztonságos „oda leutazni”, és meg is kérdezték: muszáj-e? Volt, aki próbált lebeszélni róla, persze sikertelenül. Annál jobban kiálltam vágyam mellett. Még Budapesten, egy műsor után, a nem-véletlen-véletlen (amikor még egyetlen összeköttetésem sem volt a vajdasági hétvég elintézéséhez) összehozott egy középkorú doroszlói házaspárral és E.-vel, egy azóta kedves barátunk számítható vajdasági újságíró-fényképésszel is. Bemutatkozó mondatokon túl már megszerveződött a gyűjtő utazás. Azóta is eszembe jut a házaspár könnyes szeme, amikor megtudták, hogy magyarnak vallom magam, pedig Argentínában születtem s élek...

- Na, Zóka, egyelőre vége a kocsikázásnak! - mondta Sz. Nagyon sötét volt, de mellettnék egy szép nagy ház bejárata kellemesen ki volt világítva. A küszöbön már ott állt egy kedves kinézésű, apró termetű fiatalasszony. Két kezével dörzsölte két karját, hogy melegen tartsa őket, mert egy vékonyka pulcsiban jött ki elének. Széles mosolya olyan volt, mint a rég nem látott ismerősé. Sötétszöke rövid haja fel volt tűzve, és kék szemében sokféle érzelmeket fedeztem fel egyszerre. Sz. természetességgel üdvözölte, mintha nemrég találkoztak volna, és közben ügyes mozdulatokkal két perc alatt be is vitte hátizsákjainkat a ház előszobájába. Bent is maradt.

Az asszonyka úgy fogadott mintha már szeretne. Ez enyhén felkavarta bennem a fáradság ellenére még éber józanságomat. A ház körül annyira fekete volt a sötétség, hogy az volt a benyomásom, hogy nem is volt ott semmi, csak űr.

Egy feneketlen szakadék. Ijesztő volt abban a pillanatban. De nem aggódhattam tovább, mert az asszony belém karolt és együtt beigyekeztünk a házba. Ahogy a félig nyitott ajtóhoz értünk, kijött elének egy középkorú kisbajuszos férfi. Felém fordult:

- Hadd jöjjenek be, biztos fáznak és éhesek - ugye még nem ettek semmit?

A háta mögött megszólalt Sz. is, aki éppen egy pálinkával táplálta késői kedvét: - Nem, Gomboson csak falatoztunk valamit.

- Felteszek finomakat az asztalra, üljetelek le, kérem!

Sietett A., míg rágyújtott izgatottan egy cigire. Legalább a fél kamrát kipakolta és elének tette: szalámit, füstölt kolbászt, csalamádét, friss fehér kenyeret, sajtot, felszeletelt zöldséget, többféle fűszert, sós kekszeket és egy nagyon gusztusos fekete kenyeret is.

- Jaj Istenem, remélem, ez megfelel! - panaszkodott őszinte aggodalommal.

- Nem tudtuk, jösztek-e. Már déltől vagyunk telefon nélkül. A hóvihar...

Összenéztünk M.-val és majdnem egyhangúlag feleltünk: - Remek lesz! Köszönjük szépen! Túl sok is!

A. férje, J. hozta az italokat, egyiket a másik után és mutogatott, hogy válasszunk. Jó étvágygal meresztettem szememet két gyönyörű vöröshagymára. Alig vártam, hogy szelettelhesek belőle, és jól megmészva ráhelyeztem egy paprikadarabra s a fekete kenyérral meg is ehessem.

Folyt. a köv. oldalon

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

Dél-amerikai magyar cserkésznyár!

São Paulo, Corrientes, Paysandú

Egyes pillanatokat érdemes *tanúszemmel* átfogni. Csendben, majdnem titokban állni, épp ott, ahol a dolgok történnek. Nézni, figyelni, leszűrni és elraktározni a látott képek lényegét. Izgalommentesen, mint valami kívülálló... (bár Isten tudja, hogy nem az!)

Igy készülnek a kiscserkészek a „komoly életre”: roskadozva – de vitézül! (Gorondi Gábor és Szilvassy Tamás) Fotó G. Edith

Ilyen szerepben álltam a cserkész táborokra indulók csoportjai mellett. Szótlanul. A nyüzsgés dagadó hulláma ez egyszer sem sodort magával. Csupán figyeltem a kedves arcokat: csillogtak! Az ismert kezeket: cipelték, tologattak, halmoztak. Hallgattam a kedves hangokat: táncoltak! Hadd ismételjek még egy szót: „sziget” voltak a végállomás iszonyatos forgalma közepén. Drága zöldnyakkendős figurák az utazás előtti láрма sakktablóján. A ca. 40°C nem számított. A szakadó nyári zivatar sem. A batyupakolással járó tolongás sem. Minden egyes résztvevőn látszott a valódi, önfeledt boldogság! Jól értjük ezt már: *a cserkészélet sosem kifogyó boldogság-fűszer!* (Az összes táborról közlünk beszámolót következő számbunkban).

Vidám indulás a braziliai VK-ra! A „Bogáncs” leányok a csapattáborból egyenesen Posadasban szálltak fel a buszra Fotó Trixi

Ez a szezon is lélekűdítő feladatot igyekezett beírni az emlékek naplójába: a „Bogáncs” (39-es lányok) és a „Kobra” (18-as fiúk) őrök a **Braziliában** megrendezett **kiscserkész őrsvezetőképző tábor** hivatalos jelöltjeiként utaztak el! (l. bővebb tájékoztató AMH 4.o.-on. Szerk.) Míg néztem őket, elgondolkodtam: hogy is lehet „kihálásról” beszélni, amikor tizenegy (11) magyarul beszélő, egészséges és mozgékony serdülő elvégzi a vezetői cserkészképzés első fokozatát? Hogy halhat ki egy erős barátságra és fejlődésre „ítélt” közösség? A képzés további igényeket serkent, s miközben táplál és ad, ugyanakkor előkészíti az egyént a következő szakaszra. A képzés-vágnak nincsen vége! Csupán csúcspontjai, amelyekről nem akar lecsúszni egy józan ember sem!

Lezajlott két bensőséges és felülmúlhatatlan sikerű **csapattábor** is: a lányoké **Corrientes** nedves, szinte dzsungelszerű, iszapos-mocsaras-erdős vidékein, s a vagány fiúké pedig az **uruguayi Paysandú** környékén fekvő vadregényes területen. Mindkét tábor (a résztvevők szerint) **szén-zá-ciós volt!** Komoly, igazi „nagy cserkész” együttélés! Kockázatokkal, veszélyekkel, csoportmunkával! Magyar hangulatban töltött hetek! Ilyen napok eredménye az emberebb-ember, míg minden átélt mozzanat maga az életre készít fel. *Sose felejtjük, hogy csak azok az ifjú arcok csillognak, amelyeket tervekkel telt dolgozó vezetők látnak el fényel!* Zólyomi Kati cst.

A 39 sz. Magyarok Nagyasszonya Icscs. tagjai Corrientesben

Fotó 39 sz.Icscs.

18 sz. Bartók Béla 2008 Uruguayi nagytábor

...VAJDASÁG ...

folyt. a 2. oldalról

- Nem maradok, Anya vár vacsorával - szabadkozott Sz., és miután egy korttyal behúzta a második pálinkáját, felállt, fel sem vette kabátját csak a karjára vágta és az ajtó felé indult. Engem megint hirtelen elöntött az árváságérzés.

Sz. elsiatése után egymásra néztünk négyen. Körülültük a kis négyszögletes asztalt. Söhajtottam és körültekintettem. A lakosztály tágas és izléses volt. Néhány falat faburkolat fedte. Szép tájakat ábrázoló olajfestmények voltak kiakasztva keret nélkül, csak maguk a vászonok. Egy kandalló díszítette az egyik sarkot, néhány vastagabb farönk is lángolt benne. Könyvek és lemezek tornyosodtak a polcokon. A másik oldalon, asztalunkon túl, a konyha. Ott is égett a kályha.

A. rágyújtott a harmadik cigarettájára és elmesélte, hogy van két gyermekük. Egy serdülő fiú és egy 11 éves kislány. Hozzátettem, hogy nekem is van egy kisebb fiam és egy 11 éves lányom.

- Beszélnek magyarul? - kérdezte azonnal A.

- Persze! - válaszoltam, miközben összeállítottam életem utolsó heteinek legfinomabb szendvicseit. Félbeszakítás nélkül beszélgettünk hajnali 7-ig. Elmesélték, hogy a hagyományörző együttest vezetik, népi énekkaruk is van, és azt is, hogy nemrég avatták fel a tájházat a faluban. Megígérték, hogy még reggel elvisznek oda is. Annyi téma vetődött fel, hogy egy élvezetes összevisszaság vont körül minket, s talán pont ez volt a legédesebb. A kis magnót hol bekapcsolom, hol elzárta. Sok mindenről esett szó. Vidámról, szomorúról, szépről de szörnyúról is. Itt szerettem végleg tudomást a vajdasági magyarok üldözéséről, a percekkel azelőtt történő bujdosásról, a harcokról, a veszteségről és a megmaradás első pillanatai kinjéről. Ilyen élelményeket gyűjteni nem volt könnyű dolog. Szerencsére, szinte lazításképpen előkerültek a pompás bácskertes népviselet darabjai, és szétterítve őket az először ennivalóval megpakolt asztalra, lelkemről kis időre lekerült a sajnálat és a megdöbbenés súlya.

J. és A. szünet nélkül meséltek és énekeltek is a magnómban. Megtudtam mi a táncrendjük lényege, de azt is, hogy a falut eredetileg áttelepített palócok alapították. Összejött ekkor a furcsán ismerős tájékozódás az információ világitó tényével. Meghallgattuk a bácskertes népdalokat szalagról, videóról is. Táncoltam is velük és éreztem, hogy testemmel a csárdásuk különleges, kemény rezgését.

MESSZI TÁBORTÜZEK III.

VÁLOGATÁS AZ ÖT FÖLDRÉSZEN ÉLŐ MAGYARSÁGOT ÖSSZEFOGÓ LEGSZEBB NÉPDALAINKBÓL
A Dömötörné Kokron Margit Alapítvány immár **harmadik népdalgyűjteményét** adta CD lemezen, könyv alakban mellékelve a kottákat és szövegeket.

Ez a szöveggyűjtemény és dallamkincs zenei anyanyelvünk ékessége, talán legerősebb összekötő kapcsunk. Dömötör Gáborné, Kokron Margó egyszer lelkesen nekilátott, hogy a legszebb népdalokat egy csokorba szedje. Korán bekövetkezett halála előtt csak a gyűjtemény egy részét tudta kiadásra elkészíteni. Az ő emlékére aztán ezt a feladatot a Connecticuti Magyar Kulturális Egyesület és a Külföldi Magyar Cserkészszövetség vállalta.

Ez a **3. gyűjtemény** még az előzőeknél is **változatosabb**: kuruc dalok, toborzók, katonanóták, bujdosódalok idézik fel a magyar történelem küzdelmes napjait. Emellett betyárok, pásztorok, gulyások nótáit, borozó dalokat, legények-leányok pajkos csúfolódásait, az édesanyák tiszteletét, a katonákat hazaváró mátká vágyódását halljuk a dalokban. Bejárjuk a Kárpát-medence különböző tájait, a dunántúli domboktól a Csángóföldre, az Alföldről a székely havasokig. Ez a kiadás is, mint az előző kettő, eljut a világ négy tájára, Argentínától Svédorszáig, Ausztriától Kanadáig.

A sorozat szerkesztői Dömötör Gábor, Végvári Vazul, Polgár Béláné Nagel Katalin és Kedves Józsefné Guzran Ilona. Zenei felvételek: Pálkás Péter művészeti vezető irányításával a magyarországi Bekecs Együttes. Énekesek Geller Orsolya, Lovász Agota, Molnár Anna, Tintér Gabriella, Veres Anita, Balogh Márton, Molnár Zoltán, Nászvágyi Vilmos, Pálkás Péter és Schmidt Ferenc. Grafika Eric Beacom, Krizsán Árpád és Hársi Ernő. Kottagrafika Makovecz Pál. **Eredeti népi hangszerek**: hegedű, brácsa, doromb, hatlyukú furulya, cimbalom, bőgő mellett tárogató, sőt gitár. A kiserő fűzet bevezető szövege angolul, németül és **spanyolul** is olvasható.

(Papp László ismertető írása nyomán)

Kapható Argentínában: Benedekné Mária, Olivos, tel. 4799-2527 mbenedek@arnet.com.ar. Ára US\$ 18.-

- Most aztán havazik! - jelentette ki J., míg félretolta a függönyt az ablaknál. Közben beszaladt A. két hatalmas dunyhával, párnahajakkal és hímzett lepedőkkel. Aranyos gesztussal megvetette ágyainkat és hálát adott a Teremtőnek, hogy megismert minket.

Már lehunytt szememmel még egy utolsót szögeztem le: csak másfél nap telt el, avagy azt nem tudtam pontosan mennyi idő, de úgy éreztem, mintha egy élet múlt volna el amióta a Vajdaságon szedegettem össze a történeteket. A legteljesebb csendben, úgy, hogy utoljára még elképzeltem a ház előtt fekvő fekete szakadékot, mélyen elaludtam.

* 2005; részletek a 8. és 10. fejezetekből

Betlehemi Békéláng átadása Bécsben - öt Magyar Cserkészszövetség részvételével

A Békélángot 1990-től az Adventben, egy abban az évben magát életmentéssel kitüntető fiatal hozza az osztrák légitársaság és az osztrák állami rádió-televízió szervezésében Betlehemből Ausztriába. Bécsben ökumenikus ünnepség keretében minden évben más felekezet templomában kerül sor a „lángosztásra”. Az osztrák cserkészszövetség szervezésében évről-évre több ország cserkészszövetségének küldöttsége jelenik meg a lángátvitelére. A cserkészek ui. vállalták a **betlehemi békéláng** eljuttatását mindenhol, hogy minden család karácsonyi gyertyáin kigyúlhasson.

A lángosztás 2007-ben a Gusztáv Adolf templomban zajlott le, amely Bécs legnagyobb evangélikus temploma. A lángot ebben az évben egy édesanya életét megmentő kislány, Elisabeth Nemecek hozta Betlehemből. Az eddigi évekhez képest a regisztrálás és a bevonulás nagyon rendezetten folyt le. Az Osztrák Cserkészszövetség elnöke, Christoph Hofbauer üdvözölte a megjelent négy felekezetet: a bécsi segédpüspök és három lelkész a római-katolikus, az evangélikus, az anglikán és a szír-ortodox egyház részéről. A belga, cseh, német, spanyol, francia, **magyar**, horvát, olasz, luxemburgi, holland, portugál, lengyel, **argentín**, román, szlovák, szlovén, ukrán cserkészek mellett idén először vettek részt libanoni, észak-amerikai, izraeli, és svájci cserkészek is a lángátvitelen. A legtöbb küldöttség a könyörgését nemzeti nyelven mondotta el, illetve adott esetben németül vagy angolul is. Érdekes volt, hogy a svájci küldött rétorománul szólalt meg, amely a közismert másik három mellett (német, francia, olasz) Svájc (és Dél-Tirol) bizonyos falvaiban hivatalosan elismert kisebbségi nyelv. A mécseseket a könyörgések alatt gyújtották meg a lámpáshordozók. Magyar részről a Magyar Cserkészszövetség, a Magyar Cserkészszövetség, a Romániai Magyar Cserkészszövetség és a Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség képviselői vették át a lángot, amelynek magyarországi elosztásáról a Magyar Cserkészszövetség a sziget-szentmiklósi templom újjászentelése keretében gondoskodott.

Az ünnepség után egy bécsi felnőtt cserkész-raj forró, alkoholmentes puncsral és különféle megkent kenyerekkel várta agapére a soknyelvű közösséget. Voltak, akik a kezdődő hófúvás dacára még sokáig kitartottak: sokan csencseltek, folyt az ismerkedés, a címcseré; a lengyel lányok körjátékának volt azonban a legnagyobb sikere, időnként szinte az egész templom előtti teret kitöltötték - de mikor a puncs elfogytaival a lacikonyha becsukott, ők is útra keltek.

Az ünnepségről készült fényképeket a Külföldi Magyar Cserkészszövetség bécsi 72. sz. Széchenyi István cscs. www.cserkesz.at honlapján lehet megnézni, letölteni.

Szemerédi Tibor, Puma cscst.

(KMCCSZ Sajtószolgálatának nyomán)

Zsuzsi íróasztaláról...

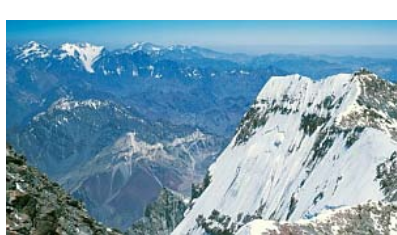
Székely hegymászók az Aconcaguán
 „Hinni kell csak, s feljutunk mi, fel a fényes csillagokba...”
 (Kányádi Sándor)

December végén, miközben lázasan kerestünk aktuális, magyar vonatkozású híreket illetve anyagokat az *Hungria cerca...* („Magyarország közel...”) c. rádióműsorunkhoz, döbbenetes hírre bukkantunk a lamoszsz.hu-n: „Székelyföldi, hegyjáró fiatalok nagy kihívás elé néznek: december 25-én Dél-Amerikába indulnak, hogy meghódítsák a kontinens legmagasabb csúcsát, a 6962 méteres Aconcaguát. ...11 fős expedíció...”

Kerekes Mikivel, akivel a rádióműsort készítjük, megdöbbenve, megindulva néztünk egymásra, kicsit libabőrösek is lettünk... Székely fiatalok az Aconcaguán – hihetetlen!

December 27-én felhívtuk őket a mendozai szállójukban. Most ók voltak meglepődve, de örültek annak, hogy az argentinai magyarok felkeresték őket és sok szerencsét kívántak a nagy kalandhoz.

Az természetes, hogy a tavalyi utolsó rádióadás fő témáját ők szolgáltatták: Az expedíció neve „Northland Aconcagua 2008” volt, 11 résztvevővel (közülük 4 lány). Az udvarhelyi Tóásó István szerint a megyéjéből senki sem jutott el az Andokba, ilyen magasságokba.

A székely hegymászó csoport általános célja: megmászni mind a hét földrész legmagasabb csúcsát. Ez volt a negyedik állomásuk, hiszen jártak már Európa tetején (a kaukázusi Elbruszon, 5642 m), a trópusi Afrika legmagasabb pontján (Kilimandzsáró, 5895 m), valamint Észak-Amerika csúcsán, az északi kemény klímaövezetben fekvő McKinley-n (6194 m). Tehát fokozatosan „felfelé” megy a kaland... Természetesen a tervezett záróakkord a nepáli Everest lenne (8848 m), amely már 210 halálos áldozatot ejtett...

Manolachescu Dan arról mesélt nekünk, hogy „csak akkor lehet valakiből jó hegymászó, ha nagy adag érettség és felelősség rejlik benne, hiszen a cél elérésekor a szükséges erőfeszítés *felénél* tartanak csak. Igen fontos ennek tudatában lenni, nem szabad az utolsó tartalékok felemészítésével célt érni, mert a hegy veszélyes. Azt a hegymászónak éreznie kell, hogy mikor jött el az a pont, amikor meg kell fordulni. Nagyon nehéz valamit feladni, mégis tudni kell, hogy mikor érkezett el az ideje. A hegy úgymint mindig ott lesz, folyamatosan várja a hegymászt.”

A 11 fős csapatból 8-nak sikerült feljutni a csúcsra. Mesélték nekünk, hogy a magassághoz való akklimatizálódás 8 napot vett igénybe. A 6000 m-es szinten a hatás felerősödik, nem lehet túl sok időt e felett tölteni az oxigénhiány és a „magassági betegség” miatt, amely fejfájást, lehangoltságot és étvágytalanságot okoz. Mindent nehezebbé tett elvégezni: főzni, enni, pihenni vagy akár lélegezni. Ezen a szinten viszonylag sok a feladás, különös tekintettel arra is, hogy az Aconcagua tetején igen sűrűn fordul elő olyan erős szél, amely lehetetlenné teszi a további mászást.

A 41 éves Bodrogi György volt az első a csapatból, aki célt ért. Meséli, hogy miután felérkezett, leült pihenni. Lassanként más hegymászók is felbukkantak a csúcson. Egy idő után mintegy 25-en gyűltek össze (a székely csapatból rajta kívül senki). Egyszer csak egy kiáltást hall: „VAN ITT VALAKI MAGYAR?” Azt hitte, cseng a füle... „IGEN, MAGYAR VAGYOK!” válaszolta... Óriási ölelés, hatalmas meglepetés... Ilyen távoli világban, 6962 m magasban, csak úgy „összefutni” egy honfitárral - szinte hihetetlen. Miközben mesélte, megtelt a szeme könnyel. Hát igen, tényleg volt másik két magyar, akik éppen az Aconcagua megmászására adták a fejüket, éppen akkor...

Akepen b.-j.: Lesták Erzsébet, Németh Mónika, Manolachescu Dan, Benedek Zsuzsi, Kerekes Miklós és Bodrogi György

Összesen 20 napot töltöttek a hegyen, kb. 30 kilós hátizsákot cipelve, köveken alva, olyan hegyet mászva, amely nagyon sziklás és poros (teljesen más jellegű, mint amiket Európából ismertek, ahol több az erdő és a hó a magasságokban), konzervet, hazai szalonnát és szalámit fogyasztva, tisztálkodási lehetőség nélkül, nagy hidegben és nagy szélben. Mindez türelmetlenebbé teszi az embert, nehezebb a csoport számára az egymás elviselése. Azonban legyőzték az akadályokat, kitartottak, és végül célt értek!

A csapat nagy többsége azonnal hazaindult, de négyen közülük maradtak egy keveset, hogy megnézhessek az iguazúí vízeséseket, megismerjék Buenos Aireset, és így mi is eltölthettünk velük egy napot a Tigrén, a Paraná folyó deltájában, amely Buenos Aires északi határán kezdődik. A Delta csodálatos tája lenyűgözte őket. Kipróbálták a *trucha ahumada*-t (füstölt pisztráng), sőt, a délután folyamán még a hagyományos argentin *mate*-t is meg merték kóstolni. A *mate* csekély koffeintartalmú, gyógytea jellegű ital, markáns, jellegzetes ízzel; kobakból, rozsdamentes szopókával isszák. Kerekes Miki megtanította őket az elkészítésére. Az első körben volt nagy grimaszolás („milyen furcsa ez az íz...”), de már a második körnél, „majdnem” úgy festettük, mint egy argentin csoport, amely békésen „mátézik” a Paraná folyó partján...

AZ ÚJ „MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítóinktól: *Espinosa Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa José Vicente st. Kultúra, történelem, fesztiválok - Reneszánsz Év 2008!*

2006 óta bevezetett szokás, hogy minden új év kulturális programja egy jelszó keretében indul. Így 2006 az 56-os forradalom emlékévé volt, 2007 pedig Kodály Zoltánról szólt. Az idén Mátyás király és kora a központi téma.

A „Reneszánsz Év 2008” címmel szervez évadot az OKM. A Mátyás király trónra lépésének 550. évfordulóján megtartott kulturális, gasztronómiai, tudományos és sok más témát sorra vevő rendezvénysorozat 2008. január 22-én, a magyar kultúra napján indult, és egy évvel később épp ugyanezen a napon ér majd véget.

A *Reneszánsz Év 2008* célja, hogy közel hozza a mai emberekhez a reneszánsz korának sokszor feledésbe merülő értékeit. Az akkori művészeti, kulturális, társadalmi, gazdasági megújulás bemutatása mellett nem titkolt szándék, hogy mindezt a mai korral kívánják párhuzamba állítani a szervezők. Hiszen világunk manapság ugyanolyan fontos változásokon megy át, mint Mátyás idejében; szükség van tehát azokra az erényekre is, amelyek a reneszánszból sikeres korszakot formáltak.

A *Reneszánsz Év 2008* nem kíván feltöltött főváros-központú rendezvényországot lenni. Sárospataktól Sopronig, de még a határokon túl is mindenhol jelen lesz, múzeumokban és piactereken egyformán. De amúgy is, bármely budapesti múzeumba belép az ember, tele van a *Reneszánsz Év 2008* programokkal.

Például a Szépművészeti Múzeumban, főleg Firenzéből hozott festményekből összeállítva megkezdődött „A Mediceiek korszaka” című egyedi kiállítás, amelyet Beatrix királyné tiszteletére rendeztek.

Egy kis leltár az eddigi tervekről: eddig mintegy 66 múzeum és kiállítóhely, 20 intézmény, 25 egyesület és szervezet vesz majd részt az évad eseménysorozatában. A sokszínűség tehát így garantált, mint ahogy az is, hogy országsszerte bárhol a *Reneszánsz Év 2008* programjaiba botolhat az érdeklődő.

Most még csak az elején tartunk, hisz március 14 és 30 között a Tavaszi Fesztivál keretében a zene és a tánc is csatlakozik a jelen programokhoz és marad végig az év folyamán szervezendő fesztiválsorozatokban.

José Vicente

Szilveszteri buli és BOLDOG a színpadon, a HUNGÁRIÁBAN

Ahogy az emberek megszabták réges-régen, a keresztény naptár utolsó éjszakája, a szilveszter: mulatás, zene, tánc, hangulat, búcsúhangulat... napkelteig (és még tovább) tartó városi ünnepség. A lezárt szakasz végső pillanata. Úgy, mint még soha eddig díszbe öltözött a Hungária teniszpályája: szikrázó világitást kapott, kis asztalokat-székeket, színpadot és profi hangberendezést. Éjfélre üresen várt... aztán fél egy tájt megindult az özön!

A HUFÍ újévi bulija megkezdődött! Ömlött a poharakba az innivaló, a táncra gerjesztő zene az egekig emelkedett, s jöttek a fiatalok mindenhol, szünet nélkül... hihetetlen, milyen embertömeg táncolt! Lázasan dolgoztak a cserkészszervezők, a kasszánál, vagy a bejárat ellenőrzésénél. Egy percig sem lankadó hangulatban teltek az órák, mire hajnalban, amikor a táncoló társaság szívesen megpihent volna egy kicsit, a cserkészház falához támaszkodó színpad befogadta az előre beharangozott „rock-műsor” 5 főszereplőjét: a BOLDOG együttes beállt a helyére, és majdnem egy órahosszat „előadást” tartott!

A szabadtéri, ügyesen rögtönzött bálterem vendégei, akár egy koreográfus elképzelése előírta térrajz hasonmása, egyfajta „kompakt masszaként” táncolt a magyar rock muzikusok számaira, tapsolt, őrvongott és élvezte.

Az expedíció tagjai: Tulit Zsombor, Bertóti Zsolt, Koter Adél, Csáki Emese, Horváth István, Farkas László, Tóásó István, Manolachescu Dan, Barabás Márta, Németh Mónika és Bodrogi György (Lesták Erzsébet és társa, László, volt a másik két magyar, akivel összefutottak a hegyen).

Ami az íróasztalon maradt

„Amíg egyedül álmodunk, az csak egy álom. De amikor együtt álmodjuk az álmot, az valósággá válhat” (Cora Weiss).

Amikor hallgattam a vagány hegymászókat, végig ez az idézet járt a fejemben: ez a gondolat volt a tavaly januári tutajtúrának a mottója...

Tudtad, hogy...

- az Aconcagua egy kecsua kifejezés? Azt jelenti, hogy „szikla őrzsem”.
- az első ember, aki elérte az Aconcagua csúcsát a svájci Matthias Zurbriegen volt, 1897. január 14-én?
- a 2007-ben a hegymászásra regisztrált 4840 személy közül csak 900-an érték el a csúcsot?
- a tapasztalt hegymászók „kis 8000-es”-nek hívják az Aconcaguát, tekintettel arra, hogy az időjárási viszonyok vannak olyan kemények, mint a Himaláján?

Benedek Zsuzsi

Utóirat:

Szól a telefon: ők azok, ideszólnak, hogy jól hazaérkeztek! Tulit Zsombor, az expedíció vezetője, megígérte, hogy hamarosan visszajön... De levél is érkezett:

Kedves Zsuzsi!
 Nagyon szépen köszönöm a veletek eltöltött napot, amikor megismerhettem Argentínának és a fővárosnak egy gyönyörű részét. Én itthon már dolgozom, és készülünk a családdal egy egyhetes szünetre, mivel a gyerekek vakáción lesznek jövő héten. Jó volt érezni Argentínában a magyarok vendégszeretetét és a magyar öntudatot, ami sajnos - úgy érzem - egyre több anyaországi magyarból hiányzik. További sok sikert kívánok az önzetlen munkátokban. Üdvözlök Erdélyből: Bodrogi György

Váltakoztak a magyar énekek, a sajátos ízű, közismert híres rock számok - de a magyar népdalcsokor is! (utóbbi különös ovációt érdemelt ki).

A Hungária nagytermében viszont mindez alatt az idősebbek mulattak, majd korhajnalban már haza is mentek szépen.

De a HUFÍ-sok folytatatták reggelig, és ami igazán meglepett mindnyájunkat, az az volt, hogy a Monteverde-i kis bejáratnál végig a sarokig hosszú sor állt, arra várva, hogy bejöhessen. Reggel 8-kor még mindig jöttek emberek! Napfénynél is folytatódott a hangulat!

(ZK)

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL (összeállítja Kádárné B. Anikó)
 Club Hungaria - Pje. Juncal 4250, 1º piso, Olivos - 4799-8437
Horario de atención al público: los viernes de 19 a 21 hs.

59	Major István: Honvédelményeim 1848-49-ből
502	Komáromi János: Vihorláti szél fúj
682	Jókai Mór: Csataképek a magyar szabadságharcból
735	Széchenyi István: Válogatott írásai
1080	Rochefort, Christiane: Házasság párizsi módra
1889	Kossuth Lajos: A magyar igazságért
2422	Plohn József: Negyvennyolcas honvédpórtrek
2789	Cseres Tibor: Én, Kossuth Lajos
2868	Szöke Klára: Négy hét Párizsban
3452	Halák László: Tenni, vagy nem tenni?
4537	Fekete István: Zsellérek
4574	Márkus István: Forradalom és szabadságharc 1848-49
4634	Kovács Endre: Bem, a magyar szabadságharcban
5286	Szerb Antal: A Pendragon legenda
5287	Molière remekei: A tudós nők – Kénytelen házasság – A mizantróp – Tartuffo
5288	Huszár János: Honvéd ejtőernyősök Pápán 1939-1945
5289	Magyar Cserkészlet: Bakay Kornél: Ragyogj, cserkészlilium!
5290	Vándorének – Nyugat-európai és tengerentúli magyar költők antológiája
5291	Saáry Éva: A lugánói tanulmányi napok tizenöt éve 1977-91
5292	Montgomery, John Flournoy: Magyarország, a vonakodó csatlós
5293	Mónus Áron: Összeesküvés: Nietzschei Birodalom – A szabdkörműves bünszövetkezet

En castellano:
 S- 79 Herczeg, Ferenc: Susana Simon
 S- 94 Mikszáth, Kálmán: Gente de rumbo – El caftán del sultán
 S-246 Sándor Petőfi relata su vida

Videokazetták:
 VK-349 Teleki Sámuel nyomában Kelet-Afrikában
 VK-350 „Ami a cenzúrázott televíziók műsoraiából kimaradt”
 1. Kápolnaavatás (Kiskunmajsa-Marispuszta 2002. június 29) – 2. Az 56-os múzeum
 VK-351 Veszprém